

provozována v téže místnosti zároveň s jinou živností, se podává, že zákon zásadně stojí na stanovisku, že provoz takový je přípustný a že je třeba speciálního výslovného předpisu, aby byl v případě, který v cit. § je upraven, zamezen. V daném případě shledával úřad důvod, pro který st-li odepřel žádanou koncesi, v tom, že pro tytéž místnosti udělena byla a po právu ještě trvá koncese propůjčená zemřelému B. V.-ovi. Leč tato okolnost nemůže dle úvah svrchu vytčených odůvodniti zamítavé rozhodnutí žádosti st-lovy.

Otázka, zda by skutečné provozování živnosti hostinské a výčepnické bylo snad překážkou, aby novému uchazeči byla udělena pro tutéž místnost táž koncese, nebyla ve správním řízení řešena a následkem toho nemohl se jí ani nss zabývat.

Z uvedeného důvodu bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 o ss.

Č. 4451.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
I. Výnos min. obch. z 19. února 1922 č. 5538 o živnostech hostinských nemá povahu závazné právní normy. — II. K výkladu pojmu »potřeby obyvatelstva« v § 18 živn. ř. na rozdíl od »místní potřeby«.

(Nález ze dne 26. února 1925 č. 3856.)

V ě c: Společenstvo hostinských a kavárníků v M. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti ministerstvu obchodu o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osp v M. výměrem z 10. července 1922 odepřela tělocvičné jednotě »Sokol« v R. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v projektované novostavbě sokolského domu v R., poněvadž potřeba obyvatelstva pro udělení žádané koncese tu není.

Rozhodnutím zsp-é z 26. listopadu 1922 bylo vyhověno odvolání tělocvičné jednoty »Sokol«, poněvadž poměry, ke kterým při udělování hostinské koncese dle § 18 živn. řádu hleděti dlužno, nejsou v daném případě příznivému vyřízení žádosti na překážku.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. obch. odvolání podané stěžujícím si společenstvem.

O stížnosti uvažil nss toto:

Nezákonnost spatřuje stížnost především v tom, že nař. rozhodnutí jest v rozporu s předpisy obsaženými ve výnosu min. obch. z 19. února 1922 čís. 5538. Výtku ta jest bezdůvodná. Nejde o nějaké vl. nařízení ve smyslu § 84 ústavní listiny, nýbrž o pouhý výnos úřadu nadřízeného, kterým byly úřadům podřízeným dány pokyny, jak si mají počínati při vyřizování žádostí o udělení koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické. Takovýto interní výnos nemá povahy všeobecně závazné normy a nedbání jeho nezakládá nezákonnost.

Jako další nezákonnost vytýká stížnost, že úřad si nesprávně vyložil pojem místní potřeby, jež dle § 18 ž. ř. jest předpokladem udělení koncese. Stížnost má za to, že pod pojem ten dlužno subsumovati

i možnost schopnosti výdělku a hospodářské existence stávajících podniků hostinských.

Naproti tomu dlužno konstatovati, že v 3. odst. § 18 z. ř. jest jako objektivní předpoklad pro udělení koncese hostinské a výčepnické předepsáno, že při propůjčení koncese přihlížeti jest k potřebě obyvatelstva. Pojmu »místní potřeba« na tomto místě zákona užito není. Potřeba obyvatelstva a ohrožení existenční schopnosti již zřízených živností hostinských jsou dva různé pojmy. To ukazují jasně ustanovení lékárnického zákona z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z roku 1907, kde se v § 10 stanoví, že při rozhodování o žádosti za udělení koncese dlužno přihlížeti k potřebě obyvatelstva, že však koncese ke zřízení nové lékárny má býti odepřena, když jejím zřízením jest ohrožena existenční schopnost veřejných lékáren ve stanovišti neb v okolí zřízených nebo lékařské domácí lékárny. Podobné ustanovení, které by úřadu ukládalo, aby při udělování koncesí hostinských přihlížel k existenční schopnosti již zřízených hostinců, není v živn. řádě obsaženo. Následkem toho není věcí úřadu, rozhodujícího o žádosti za udělení koncese hostinské a výčepnické, aby přihlížel vedle místní potřeby také ještě k tomu, zda snad zřízením nového hostince nebude ohrožena existenční schopnost hostinců již stávajících. Není tu tedy vytýkané nezákonnosti. — — —

Pokud stížnost konečně namítá, že není v intencích myšlenky sokolské zřizovati živnosti hostinské s oprávněním k nálevu piva a vína, jakož i ke hrám, sluší uvážiti, že okolnost tato není taková, aby s hlediska živn. řádu mohl býti nad ni vzat zřetel. Nepřichází tedy tato okolnost pro rozhodnutí v úvahu. — — —

Č. 4452.

Četnictvo. — Legionáři: * Výše t. zv. zvláštního četnického přídavku ve smyslu § 12 zák. z 19. března 1920 č. 186 Sb. řídí se délkou skutečné služby v četnictvu ztrávené; pro výměru přídavku toho nemá služba v čsl. legiích žádného právního významu.

(Nález ze dne 27. února 1925 č. 3959.)

V ě c: Antonín P. v P. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran započtení legionářské služby v legiích do postupu v t. zv. zvláštním četnickém přídavku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Antonín P., četnický strážmistr, nastoupil jako býv. legionář dne 18. června 1919 činnou službu četnickou a byl po trojnásobném započtení doby ztrávené v čsl. legiích (§ 5 r. 6 měs.) a 2 válečných pololetí pro zařazení a postup v platu zařaden dnem 1. ledna 1920 do platu 2800 K. Četnický přídavek vyměřen mu 300 Kč ročně s tím, že nová lhůta pro četnický přídavek běží od 18. června 1919, takže by do vyššího četnického přídavku 480 Kč ročně postoupil dnem 1. července 1923.